

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobkyně: **Vítkovice - výzkum a vývoj - technické aplikace a. s.**
sídlem Studentská 6202/17, 708 00 Ostrava
zastoupená advokátem JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským
sídlem Palackého 151/10, 796 01 Prostějov

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. 40991/16/5300-22444-704601, ze dne 21. 9. 2016,
ve věci daně z přidané hodnoty

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství č. j. 40991/16/5300-22444-704601, ze dne 21. 9. 2016, **se zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení částku 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Ing. Ondřeje Lichnovského, advokáta se sídlem Palackého 151/10, 796 01 Prostějov.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 21. 11. 2016 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného uvedeného ve výroku tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 6. 8. 2015, č. j. 2566030/15/3203-50523-806444 a ze dne 10. 8. 2015, č. j. 2566273/15/3203-50523-806444, kterými správce daně doměřil žalobkyni daň z přidané hodnoty (DPH) za prosinec 2012 ve výši 34 013 Kč spolu s penále ve výši 6 802 Kč a ve druhém případě za duben 2013 DPH ve výši 284 850 Kč spolu s penále ve výši 56 970 Kč. Důvodem pro doměření daně bylo neuznání nároku na odpočty DPH žalobkyni v souvislosti s přijatými zdanitelnými plněními v příslušných měsících, což daňové orgány odůvodnily tím, že žalobkyně neprokázala použití přijatých zdanitelných plnění ke své ekonomické činnosti podle § 72 zákona číslo 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“). Sporná zdanitelná plnění byla žalobkyní pořízena v souvislosti s realizací projektu s názvem „Materiály 21“ zaměřeného na oblast popularizace vědy a techniky, financovaného z dotací, přičemž jednou z dotačních podmínek bylo, že žalobkyně nesměla po vymezenou dobu vykonávat v rámci tohoto projektu aktivity za úplatu. Skutečnost, že projekt nebyl realizován za úplatu, byla pro daňové orgány důvodem pro neuznání nároku na odpočet DPH žalobkyni ze zdanitelných plnění přijatých v souvislosti s realizací projektu.
2. Žalobkyně v rámci žalobních bodů vytkla žalovanému, že se nezabýval účelem, pro který žalobkyně přijatá zdanitelná plnění pořídila a důvody, z jakých se podílela na realizaci projektu. Žalovaný jakož i správce daně se podle žalobkyně omezili na konstatování, že žalobkyně přijala zdanitelná plnění za účelem realizace projektu. Takové nahlížení považuje žalobkyně za omezené, protože fáze realizace projektu nebyla pro žalobkyni cílem, ale prostředkem k dosažení ryze ekonomických cílů. Žalobkyně již v daňovém řízení vysvětlovala, že se v případě projektu jednalo o přípravné úkony pro budoucí podnikatelský záměr spočívající v úplatném poskytování školení a přednášek v oboru technologií, zatímco žalovaný posoudil jako cíl žalobkyně již samotný projekt. V nedostatečném posouzení skutečných cílů žalobkyně v souvislosti s projektem spatřovala žalobkyně nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalobkyně dále uvedla, že činnosti v rámci projektu umožnily žalobkyni získat přístup na trh mimoškolního

Shodu s prvopisem potvrzuje

vzdělávání a ukázat potencionálním klientům, jaké služby je žalobkyně schopna poskytovat. Pořádání školení a seminářů v rámci projektu navíc umožnilo žalobkyni zvýšit kvalifikaci vlastních zaměstnanců a pořídit učební pomůcky a technologie. Žalobkyně nesouhlasila ani se způsobem, jakým žalovaný odmítl posoudit realizaci projektu jako přípravnou fázi pro následnou ekonomickou činnost. V této souvislosti žalobkyně poukázala na to, že uvedené činnosti následně začala vykonávat za úplatu, což správci daně dokládala.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na obsah napadeného rozhodnutí, ve kterém se již vypořádal s námitkami žalobkyně, které se v žalobě opakují z odvolacího řízení. Za podstatné žalovaný považuje, že žalobkyně neprokázala použití přijatých zdanitelných plnění ke své ekonomické činnosti. Zdůraznil, že ekonomická činnost předpokládá úplatnost dodání zboží či poskytnutí služeb a právě úplata nebyla v projednávané věci prokázána. Naopak bylo prokázáno, že zdanitelná plnění byla přijata za účelem realizace projektu, který žalobkyně neuskutečňovala za účelem získání úplaty, což vyplývá přímo z rozhodnutí o poskytnutí dotace. Žalovaný odmítl námitky žalobkyně o přípravné fázi k uskutečňování ekonomické činnosti, protože projekt zahrnoval komplexní činnosti od zakoupení notebooků, tiskáren, softwaru, dataprojektorů a pláten, až po zpracování a uskutečnění jednotlivých výstupů vyplývajících z rozhodnutí o poskytnutí dotace a taková komplexní činnost nemůže být současně přípravnou fází pro jiné činnosti. Žalovaný i správce daně poskytli žalobkyni dostatečný prostor pro prokázání souvislosti mezi přijatými plněními a ekonomickou činností, ale žalobkyně zákonné podmínky pro odpočet neprokázala.
4. Krajský soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, a to jednak podle § 76 odst. 1 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) s ohledem na níže odůvodněný závěr o procesních vadách (nepřezkoumatelnosti) napadeného rozhodnutí, navíc oba účastníci s tímto postupem souhlasili (žalovaný výslovně – č. l. 30v spisu a žalobkyně konkludentně tím, že nereagovala na výzvu soudu ze dne 1. 2. 2017).
5. Z obsahu spisu správce daně (dále jen „správní spis“) krajský soud zjistil, že správce daně zahájil protokolem ze dne 20. 5. 2014 u žalobkyně daňovou kontrolu, jejímž předmětem byla DPH za zdaňovací období prosinec 2012 a březen 2013 (zjištěno z protokolu o zahájení daňové kontroly č. j. 1266418/14/3203-05403-801011). Správce daně zaměřil daňovou kontrolu na vykázané odpočty pořízené žalobkyní pro účely vzdělávání v rámci projektu číslo 35.1/025/2012, jehož realizace začala 1. 7. 2012 a skončila 30. 6. 2014, což vyplývá z výzvy správce daně ze dne 11. 2. 2015, č. j. 550016/15/3203-60563-801011 adresované žalobkyni. Z obsahu této výzvy krajský soud dále zjistil, že správce daně vyzval žalobkyni k prokázání oprávněnosti nároku na odpočet u přijatých zdanitelných plnění nakoupených v souvislosti s realizací tohoto projektu, a to konkrétně u pořízení licence k fotografickým dílům za 169 000 Kč (z toho DPH 33 800 Kč) podle daňového dokladu číslo 222 ze dne 5. 12. 2012, tisku letáků za 1 0261,20 Kč (z toho DPH 212,84 Kč) podle daňového dokladu číslo 223 ze dne 10. 12. 2012, zpracování podkladů pro časopis „Materiály pro nové tisíciletí“ za částku 62 392 Kč (z toho DPH 13 102 Kč) podle daňového dokladu číslo 13097 ze dne 1. 4. 2013, pořízení solární stavebnice za 15 000 Kč (z toho DPH 3 150 Kč) podle daňového dokladu číslo 13112 ze dne 19. 4. 2013, pořízení 2 bicyklů jako generátoru elektřiny za 75 800 Kč (z toho DPH 15 918 Kč) podle daňového

dokladu číslo 13113 ze dne 19. 4. 2013, pořízení plazmové koule a zářivky za 14 250 Kč (z toho DPH 2 992,50 Kč) podle daňového dokladu číslo 13114 ze dne 19. 4. 2013, pořízení 15 kusů robotických stavebnic za 119 100 Kč (z toho DPH 25 011 Kč) podle daňového dokladu číslo 13115, pořízení 13 kusů materiálového kufříku za 221 650 Kč (z toho DPH 46 546 Kč) podle daňového dokladu číslo 13116, pořízení levitující globusu za 21 750 Kč (z toho DPH 4 567,50 Kč) podle daňového dokladu číslo 13117, pořízení astronomický dalekohled za 136 239,50 Kč (z toho DPH 28 610,25 Kč) podle daňového dokladu číslo 13136, pořízení 10 kusů stavebnice Tokamaku za 180 000 Kč (z toho DPH 37 800 Kč) podle daňového dokladu číslo 13137, kurz MS Outlook ze 37 500 Kč (z toho DPH 7875 Kč) a zpracování popularizačních filmů za 484 000 Kč (z toho DPH 101 640 Kč) podle daňového dokladu číslo 13144. Právě ohledně prokázání využití uvedených zdanitelných plnění k ekonomické činnosti žalobkyně probíhala podstatná část daňové kontroly, která byla zakončena zprávou o daňové kontrole ze dne 22. 7. 2015 (č. j. 2304588/158/3203-60563-801011, projednanou téhož dne se žalobkyní. Žalobkyně k uvedeným plněním mimo jiné uvedla, že licence k fotografickým dílům umožní nadále jejich použití pro potřeby prezentace a marketingu, časopis „Materiály pro nové tisíciletí“ představuje významný marketingový nástroj, solární stavebnice, bicykly (generátory elektriny), plazmová koule, zářivky, robotické stavebnice, levitující globus, astronomický dalekohled a stavebnice Tokamaku představují mnemotechnické pomůcky využívané při prezentacích a přednáškách, kurz MS Outlook sloužil k vzdělávání zaměstnanců žalobkyně, čímž se výrazně zvýšila komunikační efektivita ve společnosti a zpracování popularizačních filmů a DVD představuje krátké popularizační filmy, u kterých žalobkyně jedná o jejich odvysílání, což přinese společnosti žalobkyně značný marketingový profit (zjištěno ze sdělení žalobkyně ze dne 12. 3. 2015, doručeného dle prezenčního razítka správci daně dne 13. 3. 2015). Správce daně zakončil daňovou kontrolu již zmíněnou zprávou o daňové kontrole ze dne 22. 7. 2015, ve které správce daně konstatoval, že neshledal důvodný nárok žalobkyně na odpočty DPH za prosinec 2012 ve výši 34 013 Kč a za duben 2013 ve výši 284 850 Kč, a to v souvislosti s výše uvedenými zdanitelnými plněními, u kterých nenalezl souvislost s konkrétní ekonomickou činností žalobkyně (u kurzu MS Outlook částečně, ve zbytku zcela). Uvedený závěr odůvodnil správce daně v rámci zprávy o daňové kontrole poukazem na obsah projektu a účel dotace, podle kterých není žalobkyně oprávněna v rámci projektu uzavírat smluvní vztahy za úplatu. V návaznosti na výsledky daňové kontroly vydal správce daně dodatečné platební výměry, a to dne 6. 8. 2015, č. j. 2566030/15/3203-50523-806444, kterým doměřil žalobkyni DPH za prosinec 2012 ve výši 34 013 Kč a penále ve výši 6 802 Kč a dne 10. 8. 2015, č. j. 2566273/15/3203-50523-806444, kterými doměřil žalobkyni daň z přidané hodnoty za březen 2013 ve výši 284 850 Kč spolu s penále ve výši 56 970 Kč. Proti platebním výměrám podala žalobkyně odvolání, ve kterém vyjádřila nesouhlas s vyloučením nároku na odpočet daně u předmětných zdanitelných plnění a zopakovala, že po skončení realizace projektu předpokládá využití pořízených zdanitelných plnění za úplatu, což již navíc činí a také do budoucna předpokládá v tomto směru další aktivitu. Taktéž zdůrazňovala s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, že na projekt a jeho výstupy je třeba nahlížet jako na přípravné úkony spočívající ve vytváření a vývoji konkrétního produktu, který bude následně využit pro její ekonomickou činnost. V rámci odvolacího řízení správce daně doplnil dokazování ohledně úplatných školení a přednášek poskytovaných žalobkyní za úplatu po skončení realizaci projektu a výzvou ze dne 27. 1. 2016 vyzval žalobkyni k průkaznému stanovení poměrného koeficientu ve výši podílu použitých daných

přijatých zdanitelných plnění pro ekonomickou činnost, který žalobkyně v podání ze dne 9. 9. 2016 stanovila na 65 %. V rámci ústního jednání se statutár žalobkyně dále vyjádřil k aktuálnímu způsobu využití sporných zdanitelných plnění (zjištěno z protokolu o ústním jednání ze dne 27. 1. 2016). O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítl a napadená rozhodnutí (ve formě dodatečných platebních výměrů) potvrdil. Podle odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný ztotožnil se skutkovými i právními závěry správce daně. Zdůraznil, že se v případě žalobkyně ve fázi realizace projektu nejednalo o činnost vykonávanou za úplatu a tudíž ekonomickou činnost ve smyslu zákona o DPH. V napadeném rozhodnutí je dále uvedeno, že nebyla naplněna ani podmínka soustavnosti, jakožto další znak ekonomické činnosti a činnost žalobkyně nelze považovat ani za počáteční přípravu pro její ekonomickou činnost. K aspektu soustavnosti žalovaný uvedl, že žalobkyně prokazovala oprávněnost nároku na odpočet předložením seznamu 7 provedených přednášek v roce 2015 na téma „3D skenery“ a „termokamery“, přičemž podle žalovaného je otázkou, zda tyto přednášky lze zařadit do klíčových aktivit cyklu přednášek z realizace projektu, ale především tento „výčet drobných uskutečněných plnění“ neprokazuje jejich přímou souvislost s konkrétními spornými přijatými zdanitelnými plněními a žalobkyně nedoložila žádné jiné důkazní prostředky dokládající vazbu vstupu na výstup. K námitkám směřujícím k přípravné povaze činností v rámci projektu pro budoucí ekonomickou činnost žalobkyně žalovaný uvedl, že sporná plnění byla poskytnuta za účelem realizace projektu, jehož výstupy byly uživatelům poskytnuty zdarma. Za přípravné fáze lze podle žalovaného považovat kromě zdanitelných plnění také nákupy notebooků, tiskáren, software, dataprojektorů a pláten a za závěrečnou fázi vlastní splnění úkolů z dotačního titulu. Podle žalovaného nelze takovou kompletní činnost posuzovat současně jako počáteční fázi jiné (již ekonomické) činnosti. Závěrem žalovaný vyslovil v napadeném rozhodnutí názor, že pokud žalobkyně hodlala po ukončení projektu přijatá plnění vztahující se k projektu používat i pro svou ekonomickou činnost, měla při nároku na odpočet postupovat podle § 75 zákona o DPH a uplatnit nárok na odpočet v poměrné výši odpovídající rozsahu použití tohoto plnění pro jeho ekonomickou činnost, jak jí ukládá § 72 odst. 5 a 6 zákona o DPH, ovšem až za měsíce, ve kterých došlo k použití přijatých zdanitelných plnění pro ekonomickou činnost. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni prostřednictvím jejího zástupce doručeno dne 22. 9. 2016.

6. Krajský soud po zjištění, že žaloba doručená do datové schránky krajského soudu dne 21. 11. 2016 byla podána včas ve lhůtě 2 měsíců od doručení napadeného rozhodnutí žalobkyni (jejímu zástupci) stanovené v § 72 odst. 1 s. ř. s., že je projednatelná a přípustná, přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které předcházelo jeho vydání v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba je také důvodná.
7. Podstatou daňového řízení předcházejícího vydání sporných platebních výměrů a napadeného rozhodnutí byl spor mezi žalobkyní a daňovými orgány o to, zda žalobkyně má právo na odpočet DPH ze zdanitelných plnění pořízených za účelem realizace projektu, na který obdržela dotaci. Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že žalobkyně byla příjemcem dotací a že na základě příslušného dotačního titulu realizovala příslušný projekt zaměřený na mimoškolní vzdělávání v oblasti vědy a výzkumu. Nebylo ani sporné, že podle dotačních podmínek nemohla žalobkyně uskutečňovat činnosti v rámci realizace projektu za úplatu. Těžiště sporu spočívá především v posouzení správnosti závěrů a postupů daňových orgánů, které s ohledem na skutečnost, že aktivity žalobkyně v rámci

realizace projektu nebyly poskytovány za úplatu, nepovažovaly přijatá zdanitelná plnění za plnění, která byla použita v rámci ekonomické činnosti žalobkyně ve smyslu § 72 odst. 1 zákona o DPH, proto jí u těchto plnění neuznaly nároky na odpočet DPH na vstupu. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 10. 10. 2013, č. j. 9 Afs 8/2013 - 42 (veřejnosti dostupném na stránkách Nejvyššího správního soudu www.nssoud.cz) konstatoval a odůvodnil závěr, že „*Poskytnutí dotace nemá samo o sobě žádný vliv na výši odpočtu DPH (§ 72 zákona o DPH) uplatněné příjemcem dotace u následně přijatých zdanitelných plnění. Na úhradu pořizovaných plnění prostřednictvím dotace je nutno hledět pouze jako na zdroj financování, přičemž pro výši uplatněného nároku je určující výhradně účel použití pořízeného plnění.*“ Současně Nejvyšší správní soud zdůraznil, že zákon o DPH v žádném ze svých ustanovení neomezuje výši nároku na odpočet DPH z pořízeného zboží či služeb pouze z důvodu, že tato plnění byla hrazena z dotací. Poskytnutí dotace na určitou činnost nemá samo o sobě na výši DPH uplatněné příjemcem dotace u následně přijatých zdanitelných plnění žádný vliv. V dalším rozsudku ze dne 21. 8. 2014, č. j. 9 Afs 36/2013 - 29 (veřejnosti taktéž dostupném na webových stránkách Nejvyššího správního soudu) Nejvyšší správní soud navázal na předchozí citovaný rozsudek a v obdobné skutkové věci uložil daňovým orgánům povinnost provést pro posouzení nároku na odpočet daně z přidané hodnoty rozbor toho, pro jaký účel byla posuzovaná přijatá zdanitelná plnění použita (bez ohledu na zdroj financování) a zdůvodnit, zda přijatá zdanitelná plnění byla použita pro uskutečnění žalobcovy ekonomické činnosti nebo zda byla byť třeba zčásti použita pro účely s ekonomickou činností nesouvisející. Poukázal přitom na ustanovení § 72 odst. 5 zákona o DPH upravujících krácení nároku na odpočet daně, pokud plátce přijatá zdanitelná plnění použije jak pro uskutečnění své ekonomické činnosti, tak pro účely s ní nesouvisející. Také pro účely posuzované věci krajský soud považuje za stěžejní, že na úhradu prostřednictvím dotace je nutno hledět pouze jako na zdroj financování, přičemž pro výši uplatněného nároku je určující výhradně účel použití předmětného plnění. Ve vazbě na závěry přijaté v obou citovaných rozsudcích Nejvyššího správního soudu se proto krajský soud zaměřil na způsob, jakým daňové orgány provedly rozbor toho, pro jaký účel byla posuzovaná přijatá zdanitelná plnění použita, zejména zda byla užita zčásti nebo zcela pro účely s ekonomickou činností související a jakým způsobem své závěry odůvodnily.

8. Krajský soud po posouzení věci dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného neobstojí z hlediska nároků kladených na jeho odůvodnění ve skutkově obdobných věcech, tak jak byly vymezeny zejména v již citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2014, č. j. 9 Afs 36/2013 - 29 nebo např. ze dne 14. 6. 2017 č. j. 9 Afs 348/2016 - 47, dostupném na webových stránkách Nejvyššího správního soudu (byť si je krajský soud vědom toho, že ve druhém případě rozhodl Nejvyšší správní soud až po vydání napadeného rozhodnutí a žalovaný k jeho závěrům proto logicky nemohl přihlídnout a zohlednit je při jeho odůvodnění). Podle § 92 odst. 2 daňového řádu správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů. Odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje pouze obecné posouzení předmětu sporu bez toho, že by se žalovaný vypořádal s konkrétními tvrzeními žalobkyně zejména ve vztahu ke každému ze sporných zdanitelných plnění. Náležité odůvodnění rozhodnutí o odvolání vyžadovalo provést rozbor vztahující se k jednotlivým přijatým zdanitelným plněním pořízeným z dotací a u každého z takto přijatého zdanitelného plnění posoudit účel jeho použití v tom smyslu, zda jde o užití pro ekonomickou činnost nebo pro účely s ekonomickou činností

nesouvisející. Souhrnné pojednání tak, jak k němu přistoupil žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, neodpovídá různorodosti přijatých zdanitelných plnění (filmy, časopis, stavebnice). Odůvodnění napadeného rozhodnutí především nepostihuje argumentaci žalobkyně, kterou v průběhu celého daňového řízení uplatňovala a následně rozvedla v rámci odvolacího řízení, a to mimo jiné že vedle naplnění cílů projektu, k nimž došlo v průběhu jeho realizace, byla přijatá zdanitelná plnění použita pro dosažení úplatných plnění, a to v době po realizaci projektu. Žalovaný se této problematice věnuje okrajově ve dvou částech napadeného rozhodnutí. Jednak při hodnocení aspektu soustavnosti (bod 37 odůvodnění napadeného rozhodnutí), při kterém hodnotí přednášky žalobkyně uskutečněné po realizaci projektu na téma „3D skenery“ a „Termokamery“ jako drobná plnění, u kterých je otázkou, zda je lze zařadit do aktivit v rámci projektu s tím, že v žádném případě neprokazují přímou souvislost se spornými zdanitelnými plněními. Uvedené úvahy žalovaného se nejeví krajskému soudu jako příliš srozumitelné, především z nich však nelze seznat, na jakém základě a z jakých důvodů hodnotí žalovaný uvedené přednášky jako „drobná plnění“ a zejména jak vyhodnotil jejich vztah ke sporným zdanitelným plněním. Pouhý závěr o tom, že výčet těchto plnění v žádném případě neprokazuje jejich přímou souvislost s konkrétními spornými přijatými plněními je bez podrobnějšího vysvětlení zcela nedostatečný a aby jej bylo možné považovat za přezkoumatelný, vyžaduje to mnohem podrobnější úvahy, než se stalo v napadeném rozhodnutí. Dále se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjadřuje k plněním po realizaci projektu v bodech 43, 44, 48 a 49 odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterých jednak vyjádřil nesouhlas s výpočtem poměrného koeficientu (65 %) provedeného žalobkyní a zejména v bodech 42 a 43 vyslovil úvahu, že nárok na odpočet daně v poměrné výši ze zdanitelných plnění by žalobkyně mohla uplatnit až od 1. 7. 2014, kdy mohlo dojít podle dotačních podmínek k ekonomické činnosti. Ani tyto úvahy žalovaného však nejsou přezkoumatelné, a to zejména pokud jde o právní názor k možnosti uplatnění nároku na odpočet až po realizaci projektu, u kterého není zřejmé, na základě jakých úvah žalovaný k tomuto závěru ve vazbě na výklad § 75 odst. 4 zákona o DPH dospěl, když i podle opakovaně citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Afs 8/2013 není časový okamžik, ke kterému dojde k ekonomickému zhodnocení přijatých zdanitelných plnění, pro uplatnění nároku na odpočet DPH určující. Krajský soud činí závěr, že z uvedených důvodů považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, které brání krajskému soudu věcně přezkoumat a posoudit jednotlivé žalobní body.

9. Z výše uvedených důvodů krajský soud napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm.a) s. ř. s. pro vady řízení zrušil a vrátil věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení, v němž jsou daňové orgány vázány právními názory vyslovenými v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
10. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. a procesně úspěšné žalobkyni přiznal vůči žalovanému právo na plnou náhradu nákladů řízení. Konkrétně krajský soud přiznal žalobkyni právo na náhradu zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč, odměny advokáta podle vyhlášky číslo 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) za 2 úkony právní služby (1. - převzetí zastoupení, včetně přípravy a první porady a 2. - podání žaloby) po 3 100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodu 5 advokátního tarifu a náhradu hotových výdajů v

pašální výši 600 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Náklady právního zastoupení ve výši 6 800 Kč jsou podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvýšeny o částku odpovídající DPH ve výši 1 428 Kč, kterou je advokát povinen odvést podle zvláštního právního předpisu. Výše uvedené náklady řízení v celkové výši 11 228 Kč krajský soud shledal jako účelně vynaložené a uložil žalovanému povinnost nahradit je žalobkyni k rukám jejího zástupce podle přiměřeného (§ 64 s. ř. s.) použití § 149 odst. 1 zákona číslo 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. týkající se nabytí právní moci rozhodnutí stanovil soud žalovanému k plnění lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 5 s. ř. s., § 159 a § 168 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může se oprávněná domáhat nařízení výkonu rozhodnutí (exekuce).

Ostrava 31. května 2018

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu